

ANNA

Van Niccolò Ammaniti verschenen eerder bij
Lebowski Publishers

Kieuwen

Het laatste oudejaar van de mensheid

Ik haal je op, ik neem je mee

Ik ben niet bang

Zo God het wil

Laat het feest beginnen!

Ik en jij

Jij bent mijn schat

Een delicaat moment

Niccolò Ammaniti

Anna

Vertaald door Etta Maris

Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

Oorspronkelijke titel: *Anna*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino 2015

© Niccolò Ammaniti, 2015

© Vertaling uit het Italiaans: Etta Maris, 2016

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

© Omslagfoto: Rosario Pinto | Taya Iv, Getty Images

Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam

Typografie: Crius Group, Hulshout

Foto auteur: © Roberto Nistri

ISBN 978 90 488 2841 8

ISBN 978 90 488 2842 5 (e-book)

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

There was a boy
A very strange enchanted boy
They say he wandered very far, very far
Over land and sea
A little shy and sad of eye
But very wise was he.

Eden Ahbez, 'Nature Boy'

Hij was drie, misschien vier jaar. Hij zat keurig op een kunstleren stoeltje, het hoofd gebogen boven een groen t-shirt met korte mouwen. De omgeslagen pijpen van de spijkerbroek op de gympen. Met een hand hield hij een houten treintje vast dat als een rozenkrans tussen zijn benen hing.

De vrouw die aan de andere kant van de kamer op het bed lag kon net zo goed dertig als veertig zijn. Haar met rode vlekken en donkere korsten bedekte arm zat vast aan een leeg infuus. Het virus had haar gereduceerd tot een hijgend skelet, bedekt met een droge, puistige huid, maar het had niet al haar schoonheid kunnen wegnemen, die nog was terug te vinden in de vorm van haar jukbeenderen en het wipneusje.

Het jongetje richtte zijn hoofd op en keek naar haar, pakte de armluning vast, stond op uit de stoel en liep met het treintje in zijn hand naar het bed.

Zij merkte het niet. Haar ogen, diep weggezonden in twee donkere poelen, staarden naar het plafond.

De kleine begon te spelen met een knoop van het vieze kusensloop. Zijn blonde haren bedekten zijn voorhoofd en in de zon die door de witte gordijnen scheen leken ze net nylondraden.

Plotseling richtte de vrouw zich op haar ellebogen op en kromde haar rug alsof haar ziel uit haar lichaam werd weggerukt, klemde de lakens in haar vuisten en viel schokkend van het hoesten achterover. Naar adem happend strekte ze haar armen en benen uit. Toen ontspande haar gezicht, sperde ze haar mond open en stierf met open ogen.

Het jongetje pakte voorzichtig haar hand en begon aan haar wijsvinger te trekken. Met een zacht stemmetje fluisterde hij: 'Mama? Mama?' Hij legde het treintje op haar borst en liet het over de plooiën van het laken glijden. Even raakte hij de met opgedroogd bloed bedekte pleister aan die de naald van het infuus bedekte. Ten slotte liep hij de kamer uit.

De gang was nauwelijks verlicht. Ergens klonk het *biep biep* van een medisch apparaat.

Het jongetje liep langs het lijk van een dikke man die naast een brancard lag. Zijn voorhoofd tegen de vloer, een been op een onnatuurlijke manier gebogen. Tussen de azuurblauwe panden van zijn overhemd was zijn lijkbleke rug zichtbaar.

Hij liep wankelend verder, alsof hij zijn beentjes niet in bedwang kon houden. Op een andere brancard, naast een poster die maande tot borstkankerpreventie en een andere met een foto van de Sint-Pauluskathedraal in Luik, lag het lijk van een bejaarde vrouw.

Het kleintje liep verder onder een knetterende gele tl-lamp. Een jongen in nachthemd en badstof slippers lag dood in de deuropening van een langgerekte slaapzaal, een arm naar voren, de vingers samengetrokken alsof hij zich niet wilde laten opslokken door een draaikolk.

Aan het eind van de gang vocht de duisternis tegen de lichtstralen die door de hoofdingang van het ziekenhuis naar binnen schenen.

Het jongetje bleef staan. Links van hem de trap, de liften en de receptie. Achter de roestvrijstalen balie zag je omgevallen computerschermen op de bureaus en een glazen wand die in duizenden stukjes uiteen was gevallen.

Hij liet het treintje vallen en rende naar de uitgang. Hij kneep zijn ogen dicht, strekte zijn arm uit, duwde tegen de grote deuren en verdween in het licht.

Buiten, voorbij de grote trap, voorbij de rood-witte plastic afzetlinten, staken de zwarte silhouetten van de politieauto's, de ambulances, de brandweerwagens af.

Iemand schreeuwde. 'Een jongetje. Daar loopt een jongetje...'

Een lompe figuur rende naar hem toe en verduisterde de zon.

Het jongetje had nauwelijks tijd om te zien dat de man was ingepakt in een gele plastic overall.

Toen werd hij vastgepakt en afgevoerd.

Vier jaar later...

Eerste deel

De Moerbeihoeve

1.

Anna rende over de snelweg en kneep in de riempjes van de rugzak die op haar rug stuiterde. Nu en dan keek ze achterom.

De honden waren er nog steeds. Keurig in een rij achter elkaar. Zes, zeven. Een paar haveloze honden waren onderweg afgehaakt, maar de grootste, voorop, kwam steeds dichterbij.

Ze had ze twee uur daarvoor in de verte op een afgebrande akker tevoorschijn zien komen tussen de donkere keien en geblakerde stronken van de olijfbomen, maar ze had er verder geen aandacht aan besteed.

Het was haar wel eerder overkomen dat ze werd achtervolgd door roedels wilde honden, die kwamen even achter je aan, kregen er vervolgens genoeg van en gingen dan weer hun eigen gang.

Maar toen ze deze roedel niet meer zag had ze een zucht van verlichting geslaakt. Ze was gestopt om het water dat ze nog over had op te drinken en was verder gelopen.

Ze vond het leuk om te tellen tijdens het lopen. Ze telde hoeveel stappen er in een kilometer gingen, ze telde de donkerblauwe auto's en de rode, ze telde de viaducten.

Toen waren de honden weer verschenen.

Het waren wanhopige stakkers, stuurloos op drift in een zee van as. Ze had er al zoveel gezien, met kale plekken in hun vacht, trossen teken die aan hun oren hingen, uitstekende ribben. Ze verscheurden elkaar om de resten van een konijn. De zomerbranden hadden de vlakte verschroeid en er was bijna niets meer te eten.

Ze liep langs een rij auto's met ingeslagen ruiten. Er groeide onkruid en koren rondom de karkassen, die bedekt waren met een laag as.

De sirocco had de vlammen tot aan de zee voortgestuwd en daarbij een woestijn achter zich gelaten. De strook asfalt van de A29 die Palermo verbond met Mazara del Vallo sneed een dode vlakte in tweeën waaruit zich de geblakerde rompen van de palmbomen en een paar rookpluimen verhieven. Links, voorbij de overblijfselen van Castellammare del Golfo, vermengde een stukje grijze zee zich met de lucht. Rechts dreef een rij lage, donkere heuvels op de vlakte als verre eilanden.

De rijbaan was versperd door een gekantelde vrachtwagen. De oplegger had de middenvanrail geramd en wastafels, bidets, toilet-potten en scherven wit keramiek lagen over tientallen meters verspreid. Het meisje liep ertussendoor.

Haar rechterenkel deed pijn. Ze had in Alcamo de deur van een kruidenierswinkel opengetrapt.

En dan te bedenken dat alles voorspoedig was verlopen totdat de honden kwamen.

Toen ze was vertrokken was het nog donker. Ze moest steeds iets verder weg om eten te zoeken. Eerst was het makkelijk, dan ging je gewoon naar Castellammare en vond je wat je wilde, maar de branden hadden alles ingewikkeld gemaakt. Ze had drie uur lang gelopen onder een zon die klom in een bleke, onbewolkte hemel. De zomer was al een tijdje voorbij, maar de hitte wilde niet wijken. Na het vuur te hebben aangewakkerd was de wind verdwenen, alsof dat deel van de schepping hem niet meer interesseerde.

In een kwekerij had ze naast een krater die was veroorzaakt door een ontplofte benzinepomp een grote doos vol etenswaren onder stoffige zeilen gevonden.

In haar rugzak had ze zes blikjes Cirio-bonen, vier blikjes Graziella-gepelde tomaten, een fles Lucano Amaro, een grote

tube gecondenseerde melk van Nestlé, een rol beschuiten die gebroken waren maar nog goed om op te lossen in water, en een pond vacuümverpakte pancetta. Ze had zich niet ingehouden, de pancetta had ze meteen opgegeten, in stilte gehurkt op de zakken teelaarde die lagen opgestapeld op de met muizenkeutels bedekte grond. Het was taai als leer en zo zout dat haar mond ervan brandde.

De zwarte hond won terrein.

Anna versnelde haar pas, haar hart pompte op het ritme van haar voetstappen. Ze zou het niet lang meer volhouden. Ze moest stoppen en het gevecht aangaan. Had ze ten minste maar een mes. Ze droeg er altijd een bij zich, maar die ochtend was ze het vergeten. Ze was vertrokken met een lege rugzak en een fles water.

De zon stond op vier vingers van de horizon. Nog heel even en hij zou worden opgeslokt door de vlakke. De maan aan de andere kant was dun als een nagel.

Ze keek om.

De hond was er nog steeds. De andere hadden een voor een opgegeven, maar hij niet. In de laatste kilometer was hij niet dichterbij gekomen, maar zij rende en hij dribbelde.

Misschien wachtte hij met aanvallen tot het donker was, maar dat leek haar onwaarschijnlijk, honden kunnen niet logisch nadenken. En hoe dan ook zou zij het nooit volhouden tot het donker werd. Haar enkel bonkte en haar kuit was hard van de pijn.

Ze passeerde een groen bord. Nog vijf kilometer naar Castellammare. Om recht te blijven rennen volgde ze de onderbroken streep op het midden van de rijweg. Als ze niet doof was door haar eigen ademhaling en haar voeten die stampten op het asfalt, had ze de stilte gehoord. Geen zuchtje wind was er, geen vogels, geen krekels, geen cicaden.

Toen ze langs een auto rende, fluisterde de vermoeidheid dat

ze erin moest gaan zitten, maar haar verstand zei dat ze dat niet moest doen. Ze kon proberen hem de beschuiten toe te werpen, of door het hek langs de snelweg te glippen, maar dat had dichte mazen en geen gaten waar je doorheen kon.

Op de middenberm stonden oleanders die het vuur hadden overleefd, vol rode bloemen en hun takken bogen zwaar door. De zoetige geur vermengde zich met die van brand.

De barrière was hoog.

Maar jij bent de kangoeroe, zei ze tegen zichzelf.

Op school noemde juffrouw Pini, de gymlerares, haar de kangoeroe omdat ze nog beter kon springen dan de jongens. Anna was niet blij met die bijnaam, kangoeroes hebben flaporen. Ze was liever een luipaard geweest, die kan ook springen maar is veel mooier.

Ze haalde haar rugzak los en gooidde die over de struiken. Ze nam een aanloop, zette een voet op de betonnen kantsteen, liep door de begroeiing en was op de andere rijbaan.

Ze pakte de rugzak op en telde hijgend tot tien. Ze hief een vuist in de lucht en glimlachte. Ze had een mooie glimlach vol witte tanden die ze zelden toonde.

Hinkend liep ze verder. Nu hoefde ze alleen nog over het hek te klimmen en dan was ze veilig.

Aan de andere kant was een talud dat uitkwam op een weggetje dat parallel aan de snelweg liep. Niet het beste punt om met die gehavende enkel overheen te klimmen. Ze legde de rugzak neer en draaide zich om.

Ze zag de hond uit de oleanderstruiken tevoorschijn springen en op haar af galopperen.

Hij was niet zwart maar wit, zijn vacht bedekt met as, en had een afgehaapt oor. Het was de grootste hond die ze ooit in haar leven had gezien.

En als je niet in beweging komt vreet hij je op.

Ze klampte zich vast aan de mazen van het hek, maar haar armen waren verlamd van angst. Ze draaide zich om en gleed op de grond.

Het dier vloog over de laatste meters snelweg en sprong over de vangrail en de bermgoot. Zijn donkere silhouet verduisterde het schemerlicht toen hij met zijn veertig kilo schurftige stank boven op haar sprong.

Anna hief haar elleboog op en stootte die tussen de ribben van de hond, die ineenkromp en naast haar neersmakte. Ze krabbelde overeind.

Het beest lag languit op het gras. Een bijna menselijke verbazing gleed over zijn inktzwarte pupillen.

Het meisje griste haar rugzak van de grond en schreeuwend sloeg ze hem daarmee. Een, twee, drie keer. Eerst op zijn kop, toen tegen zijn nek, en nog eens op zijn kop. De hond jankte stomverbaasd terwijl hij probeerde op te staan. Anna draaide als een kogelstoter die gaat werpen in een volmaakte cirkel om haar eigen as, maar de riem van de rugzak liet los en ze verloor haar evenwicht. Ze stak haar been uit maar de pijnlijke enkel kon haar niet houden. Ze viel.

De twee lagen naast elkaar en staarden elkaar aan, toen kromde de hond zich grommend en stortte zich met opengesperde bek op haar.

Anna trok haar gezonde voet op en zette haar hak in het borstbeen van de hond waardoor hij met zijn rug tegen de vangrail vloog.

Het dier belandde op zijn zij. Hij hijgde, de lange tong gekruld onder zijn neus en zijn ogen gereduceerd tot donkere spleten.

Terwijl de hond probeerde op te staan zocht Anna iets waarmee ze hem kon afmaken. Een steen, een stok, maar er was niets, alleen verbrand afval, plastic zakken, ingedeukte blikjes.

‘Wat wil je van me? Laat me met rust!’ schreeuwde ze tegen hem. ‘Heb ik je soms kwaad gedaan?’

Het beest staarde haar aan met ogen vol haat terwijl hij zijn zwarte lippen optrok en zijn gelige tanden en de kwijlbellen

tussen zijn kiezen toonde. Een laag, dreigend gegrom trilde in zijn borstkas.

Het meisje maakte zich uit de voeten, slingerend naar rechts en naar links, struikelend over haar schoenveters. De oleanders, de donkere lucht, het geblakerde geraamte van een boerenhuis zonder dak vervaagden en verschenen opnieuw bij elke stap. Ze bleef staan en keek om.

De hond volgde haar.

Anna hinkte naar een donkerblauwe stationcar met een ingedeukte voorkant. Het voorportier stond wijd open en in de achterklep ontbrak het glas. Met haar laatste krachten kroop ze erin en trok ze aan het portier, maar dat klemde. Ze probeerde het met twee handen. Het portier knarste in de verroeste scharnieren en stuitte tegen het geoxideerde slot. Ze probeerde het nog eens, zonder resultaat. Uiteindelijk kon ze het sluiten door de veiligheidsgordel om het handvat te binden. Ze legde haar hoofd tegen het stuur en ademde met gesloten ogen de lucht, die verzadigd was van vogeluitwerpselen, in en uit. De met as en stof bedekte ruiten maakten dat het donker was in de cabine.

Op de passagiersstoel hield een skelet bedekt met witte guano haar gezelschap. De perkamentachtige resten van het donzen Moncler-jack waren versmolten met de bekleding van de stoel, en uit de scheuren in de stof staken veertjes en gele ribben. De schedel bungelde op de borst, vastgehouden door de verdroogde pezen. Aan de voeten nubuckleren laarzen met hoge hakken.

Anna kroop naar de achterbank, klauterde eroverheen, strekte zich uit in de bagageruimte en keek door de glasloze achterklep. Ze had niet de moed haar hoofd naar buiten te steken, maar de hond was verdwenen.

Ze rolde zich op naast twee leeggehaalde trolleys. Ze kruiste haar armen over haar borst en stak haar handen onder haar bezwete oksels. Al haar adrenaline was verbruikt en het kostte haar moeite haar ogen open te houden. Vijf minuutjes slapen zou voldoende zijn. Ze pakte de koffers en probeerde die in de opening

van de achterklep te zetten. De ene was te klein, maar de andere kon wel blijven staan als ze er met haar voeten tegenaan duwde.

Ze streek over haar lippen. Haar blik bleef hangen op een vieze bladzijde uit een schrift. Bovenaan stond in hoofdletters:

HELP ONS IN GODSNAAM!

Dat moest van de vrouw op de passagiersstoel zijn geweest.

Ze zei dat ze Giovanna Improta heette, dat ze stervende was en dat ze twee kinderen had in Palermo, Ettore en Francesca, op de bovenste verdieping van Via Re Federico 36. Ze waren pas vier en vijf jaar en zouden omkomen van de honger als niemand ze ging redden. In de la van de commode in de gang lag vijfhonderd euro.

Anna gooide het papier weg, liet haar hoofd rusten tegen het raampje en sloot haar ogen.

Ze werd met een schok wakker, ondergedompeld in de duisternis en de stilte. Het duurde een paar seconden voordat ze weer wist waar ze was. Even flitste het idee door haar heen om naar buiten te gaan en te plassen, maar ze bedacht zich. Er was geen maan. Ze zou blind en weerloos zijn.

Ze had een regel. Altijd een schuilplaats vinden voordat de zon onderging. Een paar keer had ze zich laten verrassen door de duisternis en had ze zich moeten verbergen in het eerste het beste huis dat ze tegenkwam.

Dan maar liever plassen in de kofferbak en naar de achterbank kruipen. Ze knoopte haar korte broek los. Terwijl ze zich liet zakken benam een plotseling geluid, als een tak die breekt, haar de adem. Een geluid van snuffelende honden.

Ze hield haar hand voor haar mond en viel met blote billen op de bekleding van de kofferbak, proberend niet te ademen, niet te trillen, niet eens haar tong te bewegen.

De nagels van de honden krabden tegen het staal en deden de auto heen en weer schudden.

Haar blaas ontspande zich en een natte warmte gleed langs

haar bovenbenen. Het tapijt onder haar billen werd drijfnat en er was een kort moment van puur genot waarop ze haar lippen half opende.

Ze begon te bidden. Een wanhopig verzoek om hulp dat tot niemand gericht was.

De honden vlogen elkaar in de haren. Ze liepen om de auto heen. Hun nagels tikten op het asfalt.

Ze stelde zich voor dat het er duizenden waren. De auto was omringd door een tapijt van honden dat reikte tot aan de zee en tot aan de bergen en dat de hele planeet omwikkelde met hondenvacht.

Ze drukte haar handen tegen haar oren.

Denk aan ijsjes.

Zoet en koud als hagelstenen, in alle smaken. Uit de gekleurde bakken kon je kiezen welke je het lekkerst vond en ze gaven het in biscuithoorntjes. Ze herinnerde zich dat ze een keer bij het stalletje was van strandtent Le sirene. Ze had haar gezicht tegen het glas van de koelvitrine gedrukt: 'Ik wil chocola en citroen.'

Mama had een gezicht getrokken. 'Bah, wat vies...'

'Hoezo?'

'Dat zijn smaken die niet samengaan.'

'Mag ik het toch hebben?'

'Ja, maar dan moet je het wel helemaal opeten.'

En zo was ze met haar hoorntje in de hand het strand op gegaan en bij de branding gaan zitten. De meeuwen liepen met die stokkepootjes van ze achter elkaar aan.

Vóór de brand was er nog chocola te vinden. Marsen, mueslirepen, Bounty's en chocolaatjes. Ze waren uitgedroogd, bedekt met schimmel of aangevreten door de muizen, maar soms, als je geluk had, vond je nog lekkere. Maar nooit zo lekker als ijsjes. Koude dingen waren samen met de Grote Mensen verdwenen.

Ze haalde haar handen van haar oren af.

De honden waren er niet meer.

Het was dat moment van de dageraad waarop de nacht en de dag hetzelfde gewicht hebben en de dingen groter lijken dan ze zijn. Een melkwitte streep tekende het einde van de vlakte en de wind ruiste tussen de toefjes koren die door het vuur waren gespaard.

Anna klauterde uit de auto en rekte zich uit. Haar enkel was stijf maar deed, na de rust, minder pijn.

De snelweg ontrolde zich als een dropveter. Om de auto's heen was het asfalt bedekt met pootafdrukken. Ongeveer vijftig meter verderop lag iets, op de onderbroken streep.

Eerst dacht ze dat het een rugzak was, toen een deken en daarna een hoop vodden. Vervolgens stonden de vodden op en transformeerden in een hond.

De hond met de drie namen

De hond was geboren op een autosloperij in de periferie van Trapani, onder het karkas van een Alfa Romeo. De moeder, een Maremmaanse Berghond genaamd Lisa, had hem en zijn vijf broertjes en zusjes een paar maanden gezoogd. In de harde strijd om de tepels had de tengerste het niet gered. De andere waren, zodra ze gespeend waren, voor een paar stuivers van de hand gedaan en alleen hij, de vraatzuchtigste en de pienterste, had het voorrecht gehad te mogen blijven.

Daniele Oddo, de baas van de sloperij, was een man die op de centen was. En omdat zijn echtgenote op 13 oktober jarig was had hij een leuk idee: waarom haar niet die puppy geven met een mooie rode strik om zijn hals?

Mevrouw Rosita, die een nieuwe Ariston-wasdroger had verwacht, was niet enthousiast over dat witte pluizenbolletje. Het was een dondersteen die kakte en pieste op de tapijten en knaagde aan de poten van het dressoir in de woonkamer.

Zonder zich al te veel in te spannen vond de vrouw een naam voor hem: Oen.

Maar er was iemand in huis die zich nóg meer ergerde aan het nieuwe gezelschap. Kolonel, een oude ruwharige teckel, nurks en bijterig, wiens natuurlijke habitat bestond uit het bed, dat hij kon bereiken via een trapje dat speciaal voor hem gemaakt was, en een Vuitton-tas vanwaaruit hij gromde naar elk organisme dat behept was met vier poten.

Barmhartigheid was niet een van de gaven waarover Kolonel

beschikte. Hij vloog de pup aan zodra deze het hoekje wilde verlaten waartoe hij hem had verbannen.

Mevrouw Rosita besloot om Oen op te sluiten op het keukenbalkonnetje. Maar Oen was koppig, hij jankte en krabde aan de deur en de burens begonnen te klagen. Zijn onzekere lot van appartementhond nam een wending op de dag dat hij erin slaagde binnen te komen en, achtervolgd door zijn bazin, over het pas geboende parket gleed en verstrikt raakte in het snoer van een lamp die kapot sprong boven de verzameling porseleinen pandabeertjes die op het barmebel stonden uitgesteld.

Oen keerde met onmiddellijke ingang terug naar de sloperij en kreeg, nog met melkdrankjes en zin om te spelen, een ketting om zijn hals. Zijn moeder Lisa blafte bij elke auto die door het hek binnenreed.

Het dieet van de pup ging van blikjes hertenbrokjes over op de Chinese keuken. Loempia's, kip met bamboe en varkensvlees in zoetzure saus, de restjes van China Garden, een stinkend restaurant aan de overkant.

Op de sloperij werkte Christian, de zoon van mevrouw Oddo. Misschien is werken niet het juiste woord, hij bivakkeerde voor de computer om naar pornofilmpjes te kijken in een tot kantoor getransformeerde container. Hij was een spichtig, nerveus ventje met een flinke bos haar en een puntige kin die hij benadrukte met een sikje. Hij had ook nog een bijbaan, hij dealde bij middelbare scholen in uitgedroogde pillen. Maar zijn droom was om rapper te worden. Hij hield van hoe ze zich kleedden, de gebaren die ze maakten, de vrouwen die ze hadden en hun *killer dogs*. Maar het was niet makkelijk om te rappen met een keel-r.

Als hij van achter zijn zonnebril met glazen zo groot als tv-schermen naar Oen keek, vermoedde hij dat die hond, die snel en stevig groeide, mogelijkheden in zich had.

Op een avond vertrouwde hij in de auto voor een winkelcentrum zijn beste vriend Samuel toe dat hij van Oen 'een vervloekte doodsmachine' zou gaan maken.

‘Ja, maar met die naam, Oen...’ Samuel, die een stylistenopleiding volgde, vond die naam niet passend voor een doodsmachine.

‘Hoe moet ik hem dan noemen?’

‘Ik weet niet... Bob,’ waagde de vriend.

‘Bob? Wat is dat nou voor naam! Beter Manson.’

‘Als Marilyn?’

‘Wat zit je nou te kletsen? Charles Manson! De grootste moordenaar aller tijden!’

Christian hoopte dat een of andere allochtoon of zigeuner ’s nachts zo stom zou zijn om uit stelen te gaan en dan Manson tegenover zich kreeg.

‘Zie je ’t voor je, die neger die probeert weg te komen over het hek en in z’n broek schijt van angst en Manson die ’m dan intussen in z’n kont bijt?’ zei hij grinnikend, terwijl hij Samuel een paar ferme klappen gaf.

Om de Maremma nog valser te maken bestudeerde Christian op internet vechthondensites. Hij schafte een taser aan, zo’n apparaat waarmee ze een stroomstoot op je af schieten waardoor je buiten westen raakt, en met dat ding en een met schuimrubber bedekte stok begon hij de hond te trainen om hem te veranderen in een doodsmachine. Maar dat was niet genoeg, want in de winter gooide hij emmers ijskoud water over hem heen zodat hij beter bestand zou zijn tegen weersinvloeden.

Na nog geen jaar was Manson zo agressief dat ze hem zijn voer van een afstandje moesten toewerpen en zijn waterbak moesten bijvullen met de tuinslang. Een uitstekend resultaat, want je kon hem zelfs ’s nachts niet loslaten omdat je dan riskeerde een hand kwijt te raken.

Net als duizenden andere honden leek Manson voorbestemd voor een leven als kettinghond.

Het virus veranderde alles.

De epidemie nam binnen een paar maanden de hele familie Oddo weg en de hond bleef alleen en vastgebonden achter. Hij

hield het vol door het regenwater te drinken dat zich tussen het staal van de auto's verzamelde en de verdroogde etensresten van de grond te likken. Nu en dan kwam er iemand langs op straat, maar niemand bleef staan om hem te voeren en hij jankte wanhopig met zijn kop in de lucht. Een tijd lang beantwoordde zijn moeder zijn roepen, maar vervolgens zweeg ze, en ook Manson, uitgeput door voedselgebrek, verloor zijn stem. In zijn neusgaten drong de stank van de lijken van de massagraven in Trapani binnen.

Op een gegeven moment zei zijn instinct hem dat zijn bazen hem niets meer zouden brengen en dat hij daar zou sterven.

De ketting die hij om zijn nek had, zo'n tien meter lang, eindigde met een puntig paaltje in de grond. Hij begon eraan te trekken, waarbij hij kracht zette met zijn achterpoten en zijn voorpoten in de grond priemde. Nu hij zo vermagerd was, was zijn halsband te wijd en uiteindelijk wist hij hem af te schudden.

Hij was er slecht aan toe, zat onder de wonden, de vlooiën hadden hem leeggezogen en hij kon moeilijk bewegen. Hij liep langs de resten van zijn moeder, snuffelde heel even aan haar en wankelde toen op onzekere poten het hek uit.

Hij wist niets van de wereld en vroeg zich niet af waarom sommige mensen voedsel waren geworden en andere, kleinere, nog leefden, maar als hij ze tegenkwam renden ze hard weg.

Het duurde niet lang voordat hij weer in vorm was. Hij voedde zich met afval, liep de huizen binnen en ruimde alles uit de weg wat hij tegenkwam en het lukte hem vaak om de kraaien die zich te goed deden aan de lijken te verjagen. Dolend door de straten stuitte hij op een roedel zwerfhonden waarbij hij zich aansloot.

Als hij zich als eerste op het karkas van een schaap stortte, begonnen de andere honden met ontblote tanden te grommen. De ervaring leerde hem dat er in de groep een hiërarchie heerste en dat hij uit de buurt moest blijven van de loopse teven en moest wachten op zijn beurt om te eten.

Op een dag stond er op een verlaten veld achter een autobandenopslag opeens een haas voor hem.

De haas is een dier dat moeilijk te vangen is, hij is snel en maakt onverwachte sprongen waarmee hij zijn achtervolger ontregelt. Zijn enige beperking is dat hij snel moe wordt. Het lichaam van Manson was daarentegen één brok sterke spieren. Na een uitputtende race kon hij de haas grijpen, brak diens wervelkolom en begon hem te verslinden.

Een slungelige Brak, een knecht en nauwelijks belangrijker dan hij, met hangoren en een grote neus, kwam erbij staan. Manson ging opzij, de staart omlaag, maar op het moment dat de andere hond begon te eten, sprong hij erbovenop en rukte hem een oor af. De stakker draaide zich verrast en doodsbang om, bloed spoot in het rond, en zette zijn tanden in de dikke vacht van de Maremma. Manson maakte een sprong achteruit en een sprong vooruit, vloog hem naar de keel en rukte met één beweging zijn huid, luchtpijp en slokdarm eruit en liet hem spartelend in een plas bloed achter.

Onderlinge gevechten tussen honden en tussen wolven zijn bijna nooit dodelijk, die dienen om de hiërarchie binnen de roedel te bepalen, om de knechten te onderscheiden van de leiders, maar Manson was een vechter die zich niet aan de regels hield, hij stopte niet voordat zijn tegenstander levenloos op de grond lag. Christian Oddo had het goed gezien. Dat dier was een doodsmachine en alle pijn en martelingen die hij had ondergaan, hadden hem ongevoelig gemaakt voor verwondingen en onverzoenlijk jegens de overwonnenen.

Bloed wond hem op, gaf hem energie, leverde hem het respect van de knechten en de gunst van de loopse teven op. Die wereld beviel hem goed, er waren geen kettingen, er waren geen wrede mannen en hij hoefde alleen maar zijn tanden te gebruiken om zich te laten respecteren. Binnen een paar weken werd hij, zonder zelfs te hoeven vechten met de leider, die zich met gespreide poten op de grond wierp, de alfareu, degene die als eerste at en de teven mocht dekken.

Drie jaar later, toen de roedel verrast werd door de explosie van een methaandepot terwijl ze een paard omsingelden op de parkeerplaats van winkelcentrum I Girasoli, had hij die rang nog steeds. Wat een paard daar op die parkeerplaats deed was een mysterie dat niemand interesseerde. Het dier, mager en onder de wonden, zat met een hoef klem in een winkelwagentje en kon geen kant op in een wolk van vliegen naast de pinautomaten. Zijn bruine hoofd hing tussen zijn benen. Hij bevond zich in die toestand van vredige berusting die herbivoren soms overvalt als ze voelen dat de dood hen heeft vastgegrepen en hun niets anders rest dan te wachten. De honden verzamelden zich om hem heen zonder haast, bijna ongeïnteresseerd, in de wetenschap dat ze vroeg of laat vers vlees zouden hebben.

Om zijn status nog eens te bekrachtigen liep Manson als eerste naar het paard, dat nauwelijks schopte toen hij de tanden in een spronggewricht voelde wegzakken. Maar gevoed door de wind, hulde het front van de brand de scène in een deken van scherpe, gloeiend hete rook. Omsingeld door de vlammen en geschrokken van de explosies van de benzinepomp, vluchtten de honden een elektronicawinkel in. Dagenlang bleven ze daar, half gestikt onder een gewelf van vuur, en toen alles verteerd was en ze weer naar buiten kwamen, was de wereld een vlakke van as zonder voedsel en water.

Anna trok haar haren naar achter.

De Maremma kroop naar voren en hield stil, zijn goede oor gespist en zijn ogen strak op zijn prooi gericht.

Het meisje keek naar het hek. Te hoog. Ze wilde niet terug in de auto, hij zou haar daarbinnen laten sterven.

Ze spreidde haar armen uit: 'Kom maar! Waar wacht je nog op?'

Het beest leek besluiteloos.

'Kom op!' Ze begon te springen. 'Laten we het snel afhandelen.'

De hond drukte zich tegen het asfalt. Een kraai vloog kras- send in de lucht.

‘Nou? Ben je soms bang?’

Het dier sprong op.

Het meisje rende naar de auto en was er zo snel dat ze met haar enkel tegen de zijkant stootte. Met een luide kreet sprong ze erin en deed het portier achter zich dicht.

Met een doffe bonk wankelde de auto.

Anna pakte de veiligheidsgordel, draaide die om het hand- vat en bond hem aan de spaken van het stuur. Door het matte glas zag ze het donkere silhouet van het dier tegen het raampje beuken.

Ze dook naar achteren en rolde zich op in de bagageruimte, maar de hond besprong haar en de trolley die ze in de achterklep had geklemd. Ze duwde hem terug met de koffer als schild en zocht in paniek iets om zich mee te verdedigen. Onder de achterbank lag een paraplu. Ze pakte hem met twee handen vast en hield hem voor zich uitgestoken als een lans.

Grommend kondigde de hond zijn sprong in de cabine aan.

Anna stak de punt van de lans diep in zijn hals en een gulp bloed besmeurde haar gezicht.

Het beest jankte, maar trok zich niet terug. Hij strekte zich uit over de achterbank waarbij hij met zijn smerige rug tegen het plafond van de auto wreef.

‘Ik ben sterker dan jij!’ Het meisje trof hem in de borstkas en maakte daar een rood gat. Ze probeerde de paraplu eruit te trekken, maar het handvat liet los en bleef achter in haar hand.

Met de stang tussen zijn ribben geboord, stortte het mon- ster zich op haar. Zijn kaken sloten met een *klak* op een paar centimeter van de neus van Anna, die werd overgoten met een warme, rotte adem. Zich beschermend met haar ellebogen joeg ze hem achteruit, terwijl ze zich terugtrok op de passa- giersstoel, waar ze terechtwam tussen de beenderen van de vrouw.

De hond bewoog niet. Met zijn vacht besmeurd met bloed en as, zijn bek waar roodachtig kwijl uit droop, keek hij haar in de ogen, hield zijn kop schuin alsof hij haar probeerde te begrijpen, wankelde even en viel toen neer.

Anna zong een liedje dat ze zelf had verzonnen: *‘Daar komt Nello met zijn schoenen om te zoenen en zijn snor is pico bello.’*

Nello was een vriend van haar papa, hij reed in een wit bestelbusje en kwam nu en dan vanuit Palermo boeken brengen die mama nodig had. Anna had hem maar een paar keer gezien en toch herinnerde ze zich hem goed, hij was aardig. Ze dacht nog vaak terug aan zijn snor.

De zon was opgeklommen tussen witte wolken die de hemel vulden met strepen. Het was niet warm en het was prettig om de zonnestralen te voelen op haar huid, die koud was geworden door de nacht.

Het meisje trok de rugzak recht op haar rug. De honden hadden zich erop gestort maar waren er niet in geslaagd hem te openen. Ook de fles kruidenbitter had het overleefd.

Voordat ze vertrok had ze nog een laatste blik geworpen op het monster. Op veilige afstand had ze langs het geopende portier gegluurd. Een stuk vuile vacht bewoog met een hees hijgen op en neer. Ze had zich afgevraagd of ze hem moest afmaken, maar ze durfde niet dichterbij te komen. Ze kon hem beter op eigen houtje laten doodgaan.

Ze nam een weg die naast de A29 liep om vervolgens af te buigen richting zee, waarbij ze langs een industrieterrein kwam. Van de discount waar ze ooit boodschappen deden waren alleen de pijlers en het ijzeren raamwerk van het dak over. De meubelzaak waar ze de bank en het stapelbed op afbetaling hadden gekocht, was verwoest door de vlammen. De as vormde een compacte laag op de witte stenen trap. De mooie vazen in de vorm van Moorser hoofden waren er niet meer. Alleen de geraamtes van de canapés en van een piano waren nog over.

Anna stak de parkeerplaats over van een Ford-dealer waar verbrande auto's keurig in rijen opgesteld stonden, en liep door de velden. Van de wijngaarden waren alleen nog de rijpalen over naast stompjes van olijfbomen en stenen muurtjes. Een combi, naast de ruïne van een boerenhuisje, leek op een insect met een bek vol tanden. Een ploeg stak als een miereneter zijn spitse neus in de grond. Hier en daar kwamen uit de zwarte aardkluiten scheuten van vijgenbomen tevoorschijn en op de geblakerde boomstammen zag je lichte knoppen.

Het moderne lage gebouw van basisschool De Roberto dreef op een zwarte zee tussen heteluchtstromen die de horizon deden buigen. Het basketbalveld achter de school was overwoekerd door onkruid. De schoolborden waren gesmolten door het vuur. Door de ramen zonder glas kon je de tafeltjes, de stoelen en het met aarde bedekte linoleum zien. Op de muur van haar klas, 3C, hing nog steeds de tekening van een giraf en een leeuw die Daniela Sperno had gemaakt. De lessenaar stond op het platform naast het schoolbord. Een tijdje geleden had ze in de laatste klassenboek gevonden, en het spiegeltje waarmee juf Rigoni de haren op haar kin en haar lippenstift controleerde. Meestal ging Anna naar binnen om even aan haar tafeltje te zitten, maar dit keer liep ze door.

In de verte verschenen de overblijfselen van het resort Torre Normanna. Twee straten zo lang als landingsbanen en omzoomd door vrijstaande huisjes vormden een kruis midden in de vlakte achter Castellammare.

Er was zelfs een sportvereniging met twee tennisbanen en een zwembad, een restaurant en een kleine supermarkt. De meesten van haar klasgenootjes hadden daar gewoond.

Wat er nu, na de plunderingen en de branden, nog van de lieflijke huisjes in mediterrane stijl restte, waren slechts de betonnen pijlers, bergen tegels, kalkbrokken en verroeste hekken.

De huizen die door het vuur gespaard waren gebleven hadden uit de sponning gerukte deuren, in scherven geslagen ruiten en met opschriften bekladde muren. De straten waren bedekt met glasstukjes van gesprongen autoruiten. Het asfalt van Piazzetta dei Venti was gesmolten en ingedikt waardoor bobbelen waren ontstaan, maar de schommels, de glijbaan en het grote uithangbord met een paarse kreeft van restaurant Il gusto di Afrodite waren nog intact.

Het meisje liep haastig door het dorp. Ze hield niet van die plek. Mama zei dat daar nieuw rijke klootzakken woonden die de grond vervuilden met hun illegale riolen. Ze had zelfs naar een krant geschreven om ze aan te geven. Nu waren de nieuw rijke klootzakken er niet meer, maar hun geesten bespieden haar door de ramen terwijl ze fluisterden: 'Kijk! Kijk! Dat is de dochter van die vrouw die ons nieuw rijke klootzakken noemde.'

Voorbij de huizen sloeg ze een weggetje in dat de bedding van een drooggevalle beek volgde die zich onttolde aan de voet van ronde, onbegroeide heuvels die als speldenkussens werden doorboord door de plantpalen van de wijngaarden. In de berm langs de weg groeiden de rietstengels dicht opeen, met pluimen die oprezen naar de blauwe hemel.

Na zo'n honderd meter verdween het meisje in de koele schaduw van een eikenbos. Volgens Anna was dat een toverbos, het vuur was er niet in geslaagd het te verbranden, het was tot de rand gekomen, had ervan geproefd en het links laten liggen. Tussen de dichte boomstammen strooide de zon gouden vlekken op de mantel van klimop en op de hondsroos die zich om een gammele omheining wikkeld. Het weggetje liep achter een hekje dood tussen buxusstruiken die niemand meer gesnoeid had.

Op een betonnen pilaar stond nauwelijks leesbaar: DE MOERBEIHOEVE.